

4.

I bezcenná věc může být cenná

Na náměstí se právě konal trh. Lidé nabízeli zboží. Sedláci prodávali obilí, mléko, sýr, vejčička, drůbež i dobytek.

U pekaře voněl chléb, před krámkem vystavoval zelinář zeleninu a ovoce, švec nabízel a opravoval boty, vedle stál hrnčíř s hrníčky, mísami a džbáný a nechyběla ani květinářka s květinami.

Zboží na pult rozkládal také truhlář Sebastián. Ležely před ním dřevěné hračky, lžíce, misky a další nádobí. Vzadu na vozíku zářily novotou truhly a truhličky, židle, stolky, ale i kolébka a houpací koník.

Giovanni a František se u něj zastavili a než se Sebastián stačil nadechnout, aby nabídl své zboží, řekl Giovanni: „Máš žlab pro zvířata?“

„Vezmi si raději novou truhlu

na šaty!“ odpověděl Sebastián.

„A vaše Johanka usne v téhle kolébce hned! Ani jí nebudete muset zpívat ukolébavky! Nebo mám pro kluka houpacího koně. Je úplně nový, včera jsem ho dokončil.“

Ale Giovanni jen kroutil hlavou.

„Ne, ne, ne! Potřebujeme jen obyčejné jesle! Dáme ti za ně pokrývku a teplý kabát.“

„Takové věci nevyrobím. Styděl bych se, kdybych vám měl prodat něco tak obyčejného!“ zamračil se truhlář. „Jsem umělec, a ne truhlářský učeň!“

„A nemohl bys nám aspoň darovat pár prken?“ zeptal se František opatrně.

„To můžu,“ odpověděl truhlář, odešel dozadu a vytáhl z vozíku tři pokroucená prkna.

„Tady máte,“ povídá, „stejně se z nich nic pořádného nedá udělat. S pár hřebíky z toho něco ke krmení pro prasata uděláte.“

„To není pro prasata, ale pro krále!“ odpověděl Giovanni, ale

hned se kousl do jazyka.

„Před měsícem si u mě jeden kupoval obrovský stůl. Byl to sám pan hrabě z Peruggia. Že by místo u stolu seděl u žlabu?“ ušklíbl se Sebastián.

Co se na to dá odpovědět?

Giovanni si srovnal prkna pod paží a chtěl zmizet, ale František nadšeně volal: „Děkujeme nastokrát! Přesně taková prkna potřebujeme!“